

Ježíš přijde na horu za městem a posadí se tam. Nevíme, jestli si chtěl jen odpočinout od všudypřítomných davů, nevíme, zda se přiblížil kvůli lidem, kteří tam za ním přicházeli. Ať už to bylo tak, či onak, najednou byl blízko, přiblížil se. Chtělo by se říci na dosah ruky, ovšem to není tak jednoduché. Ježíš se posadí za městem, v pustině, pokud se s ním lidé chtějí setkat, musí za ním dojít. Sedí na hoře, kdo chce za ním, musí nahoru. A jak se zpívá v jedné písničce: Vzpomeň, hory překonáš jen na kolenou. Tato cesta byla pro některé strastiplná. Následují ho slepí, chromí, hluší... Představte si sami sebe - mně by například stačilo se pokusit vylézt na horu bez brýlí: musela bych být velmi motivovaná a asi bych potřebovala doprovod. Stačilo si zlomit nohu a bez operace jste byli chromí do konce života, potřebovali byste pomoci - nahoru. Jít do kopce je těžké i pro zdravého, natož chromého.

Ježíš je opět vyhledáván vydědenci. Ti, kteří pro své postižení nemohou vést normální život, nemohou vést ani bohoslužebný život, nereflektují totiž svojí fyzickou konstituci Boží dokonalost, a pustina za městem se jim tak často stává útočištěm. Co hledají, na co se přišli podívat? Za město, na horu, do pustiny, co je stálo za tu námahu jít vzhůru? Cirkus přijel? Masová akce, zástupy a jižanské středomořské tlačence a jeden divotvůrce. Ví všichni, co chtějí, anebo se mnozí svezli s tím, že jdou všichni, tak půjdou také...

Uzdravoval ty, kteří mu byli kladeni k nohám. Je to vysvobozující happening za městem. Tam, kde je místo duchů a kozlů nesoucích hříchy lidu a malomocných. Sem Ježíš PŘIJDE, aby se setkal s těmi, kdo k němu byli doneseni, kteří se k němu doplazili, nahoru. Smutné příběhy lidí a strašidelně odzbrojující důvěra, kterou měli v Ježíše. Jako malé dítě, kterému se rozbije hračka a neví co s ní, které jde za rodičem, aby ji opravil, tak skládali k jeho nohám nemocné. Nechávali u jeho nohou své zoufalé příběhy, se kterými si nevěděli rady. Kladli se sami k jeho nohám s prosbou o uzdravení, o vyřešení bezvýchodných situací. Přišli s vírou k jeho nohám.

Jsme zde svědky obrovské lidské solidarity a lásky. Představte si ten zástup: Rodiče nesou malé děti, kamarádi vedou slepé, děti pomalu vedou své rodiče, muži pomáhají svým ženám do kopce a ženy pomáhají kulhajícím manželům. Pomáhají si navzájem a vedou ty, které milují, kterým už nikdo jiný nepomůže. Táhnou se s nimi, vzdávají se svého volna a vezmou na sebe bolest a nesou, zatnou zuby a drží, musí dojít až k jeho nohám, je přece už blízko, přišel k nám.

A on je prý všechny uzdravil - všechny. Nechci nyní zabíhat do demytologizace, z nějakého důvodu čteme, že všechny, tak všechny, proč ne. Mohl to učinit mávnutím kouzelného proutku, mohl vyhlásit generální pardon či vyvolat léčící vlnu, tak jako to vídáme ve sci-fi filmech. Ježíš ovšem zjevně přijímá jednoho člověka za druhým - a to mu nějakou dobu zabere. Víme, že jich tam bylo hodně, a že on je uzdravil - všechny. A tak Ježíš naplňuje Izajášovo proroctví a na hoře stírá slzy z tváří, otvírá oči, navrácí sluch a uzdravuje chromé. Lidé se diví, a radují se. Vidí zázraky a oslavují Boha. Oslavují ho, protože viděli, že mezi ně přišel.

S Ježíšem přichází solidarita, naděje, zázraky, uzdravení a chvála Bohu Otci. Přicházející Kristus obrací tmu ve světlo a bezvýchodné zoufalé situace v přechodnou záležitost, když vyslyší a vysvobodí.

Dnes nám zde nesedí na pláni za Prahou, dnes za ním nemůžeme dokulhat, dnes mu nemůžeme odvézt autem naše babičky, rodiče, manžele či děti nebo kamarády. Ale můžeme se duchem vydat na cestu na horu a nést ty, které milujeme vzhůru k němu na modlitbách a

pokládat mu je k nohám s dětskou důvěrou, že se třeba smiluje. A On přichází a žádná prosba mu není malicherná. On je ten poslaný otřít slzy z tváří, a věřte nevěřte, on to dělá. Vím, že mnozí z Vás tomu máte problém věřit. Já taky, ale viděla jsem ve svém životě, že je toho schopen, viděla jsem mnoho drobných, lehce přehlédnutelných zázraků uzdravení, narovnaných kolenou a napřímených hlav, opravených srdcí. Bůh k nám v Kristu sestupuje a u jeho nohou JE uzdravení. Stačí jen k němu přijít a počkat.

Tento uzdravující happening se mohl lehce zvrtnout v tragédii. Stádní zlomení a nemocní s sebou nemají co jíst. Už to není reptající lid na poušti, který osočuje, že byli vylákáni do pustiny, aby zahynuli hladu, iniciativa nepřichází ani od učedníků, ale v Ježíši samotném se hnuly vnitřnosti. Byl pohnut smutkem, lítostí. Vidí, že lidé nic nejedli. Sám si toho dojat všimne, musel být sám vyčerpaný. Už třetí den se na něj valí zástupy, všude je plno lidí, hluk, nemá kam se schovat. Kdoví, kolik hodin asi spal a sám musí mít hlad, ale miluje. A proto se smiluje. Lidé jsou s ním tři dny a nemají, co jíst. Tři dny s ním zůstávají. A co on opravdu fyzicky má, aby jim dal? V této chvíli byl možná nejubožejší, ale hnou se v něm vnitřnosti lítostí. Ničí si zdraví, nemyslí na syndrom vyhoření, ale všímá si ostatních a vidí jejich bolesti, strachy a jejich hlad. Tak, jako je v tomto příběhu šílená důvěra lidí v něj, tak je šílená jeho láska k nim. Má strach, že by mohli při cestě do města omdlít, zamotat se..., někteří čekali pár dní na uzdravení a nevezali si s sebou dost jídla. Ve své hloupé naivní víře se vydali do pustiny a teď co... Jít domů? Vzdát to? Učedníci mají sedm chlebů - tedy, čteme-li symbolicky, dostatek. A několik rybiček.

Jestli někdo čekal velký zázrak, tak teď se dočká, teď to přijde - Ježíš všechny posadí a dává napřed učedníkům a oni dávají lidem. Kristus dává do rukou učedníků nalámaný chléb a oni dávají dál, podává jim rybičky a oni se v textu najednou změní v ryby a učedníci je dávají dál. Najedí se všichni.

Na cestě za ním, ve své naivitě, můžeme zchudnout i my, natolik, že nebudeme mít co jíst. Můžeme chtít být takovými altruisty, jako byl on a po půl roce vyhořet, protože nejsme On. Pro svou naivitu a bezmeznou oddanost se můžeme dostat do podobné situace jako lidé po třech dnech na hoře. Můžeme být sice uzdraveni, ale můžeme přitom žít v bídě. Ježíš si všímá sám hladových břichů zesláblých zástupů a je mu jich líto. Vidí, kam se dostali, a místo toho, aby jim dal lekci, jim dá chléb a ryby, a všichni se nasytí. Byla by škoda se vrátit, všechno tu nechat jen proto, že máme hlad. Má smysl být sice hladový, ale být s Ním, protože on ze sedmi chlebů udělá několik košů. A jak říká evangelista Jan, protože on dává chléb života, kterým je On sám. On sám si uzdravuje a očišťuje ty, kterým posléze tento svůj chléb, skrze ruce učedníků, rukou církve, předkládá.

V tento čas si připomínáme, že Bůh se k nám sklání ve svém Synu, že přichází, že nám jde naproti. Že můžeme mít víru, že nám pomůže, že nás uzdraví a nasytí, že nikdo není příliš nemocný, špinavý či bolavý, že žádná starost pro něj není malicherná, že smíme složit vše u jeho nohou a čekat. Smíme k jeho nohám nést ty, kteří už po svých nedojdou, a smíme doufat, že nás tam ostatní donesou. Smíme mu jít vstříc, připravit se na něj, zvednout výš rámy svých dveří, aby mohl vejít král slávy. Nemusíme se stydět za ten všeobecný humbuk kolem jeho příchodu, ale můžeme ho naplňovat radostnou zvěstí, že Ježíš přichází. Nemusíme se stydět za svůj hlad a smíme očekávat nasycení, protože On přichází, Jemu buď díky a sláva. Amen